

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus de Conscientia, de Legibus, de Peccatis, de Virtutibus
Theologicis, de Religione, & Beneficiis. Adjunctis in hac editione
Propositionibus ad hanc usque proscriptis

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, 1734

VD18 90392140

Q. 2. Quandonam obligat præceptum fidem exterius confitendi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40986

Resp. Aff. Constat 1. ex Rom. 10. *Cerde creditur ad justitiam: ore autem Confessio fit ad salutem.* & ex Luc. 9. infra citand. 2. Ex SS. Patribus pro omnibus sic S. August. lib. de fide, & Symb. cap. 1. *Fides Officium à nobis exigit, & Cordis, & Lingua.* 3. Ex perpetuo usu, ac sensu Ecclesiæ, & verò honor auctoritati Dei revelantis debitus exigit, ut non solum assensu interno, sed etiam professione externa ei adhæreamus, & nos subjiciamus.

Hoc præceptum quatenus est negativum, prohibet pro quolibet tempore negationem Fidei etiam merè externam; & quatenus affirmativum, præcipit Confessionem externam pro certo tempore.

Q. 2. *Quandonam obligat præceptum fidem exterius confitendi?*

Resp. Ex communi, obligat etiam cum vitæ damno, quoties per ejus omissionem subtraheretur honor Deo debitus, vel utilitas proximo impendenda: ut cum prudenter speratur ex Confessione Fidei conversio infidelium, vel confirmatio fidelium infirmorum, qui aliàs vacillaturi, aut fidem negaturi putentur; aut quando ex taciturnitate sequeretur contemptus Religionis, vel scandalum, vel confirmatio in errore, perversio aliquorum; aut minue-

nueretur apud infideles existimatio de Deo, vel Religione Christiana; aut omis-
sio Confessionis censeretur implicita Fidei
negatio. Ita S. Thom. 2. 2. q. 3. a. 2. Con-
fiteri, inquit, fidem non semper, neque in
quolibet loco, est de necessitate salutis, sed
in aliquo loco & tempore, quando scilicet
per omissionem hujus Confessionis subtra-
heretur honor debitus, Deo & etiam utili-
tas proximis impendenda: puta si aliquis
interrogatus de fide taceret, & ex hoc cre-
deretur, vel quod non haberet fidem, vel
quod fides non esset vera, vel alii per ejus
taciturnitatem averterentur à fide: in
hujusmodi enim casibus Confessio Fidei est
de necessitate salutis. Et ad 2. in casu
necessitatis, ubi fides periclitatur, quili-
bet tenetur fidem suam aliis propalare,
vel ad instructionem aliorum fidelium, sive
confirmationem; vel ad reprimendam in-
fidelium insultationem.

Prob. 1. ex Luc. 9. *Qui me erubuerit,
& meos Sermones, hunc filius hominis eru-
bescet, cum venerit in majestate sua.* At
tunc non confiteri clarè, & apertè fidem,
cum adest tam gravis causa eam exterius
confitendi, est Christum, & ejus Doctri-
nam erubescere. 2. Quia actus cujusli-
bet virtutis, sive internus, sive externus
præceptus est, cum necessarius est ad fi-
nem præcepti, qui est charitas juxta illud
1. ad Tim. 1. *Finis præcepti est charitas*
de

de corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta. At in prædictis casibus professio Fidei necessaria est ad charitatem Dei, & proximi. Ergo.

Dixi, *clare, & apertè*; nam qui utitur verbis ambiguis, quæ ab interrogante accipiantur pro negatione, erubescit sanè professionem Doctrinæ Christianæ, ut notant Suarez, & De Lugo.

Quisque etiam tenetur impedire, si potest, peccata contra fidem, & Religionem: nam quælibet virtus obligat ad impedienda, quæ illi adversantur; & alioquin Deus afficeretur injuriâ. Quare si videas Dei nomen blasphemari, vel dogmata Fidei impugnari, honorem Dei lædi, Religionem contemni, sacras Virgines, vel Tempa profanari, &c. Hæc impedire, si possis, teneris etiam cum periculo vitæ: nam tunc Dei honor debitus, & sacrorum reverentia, & charitas in Deum id exigunt. Secus, si prudenter judices oppositionem tuam magis obfuturam, quàm profuturam.

Item tenemur veritates practicas non minùs, quàm speculativas à Christo traditas factò, & dictò profiteri, & tueri non solum coram infidelibus, sed etiam coram mundanis hominibus, quando honor Christi, vel ædificatio proximi id exigit: nam generaliter Christus dixit: *Qui me*

erit.

erubuerit, & meos sermones, hunc filius hominis erubescet.

Q 3. An licet aliquando fidem exterius tantum negare ad vitandam mortem, & dira supplicia?

Resp. Nunquam licet. Prob. 1. ex Mat. 10. Qui negaverit me coram hominibus, negabo & ego eum coram Patre meo. 2. Ex perpetua Traditione, & praxi Ecclesie, quæ id ut gravissimum crimen semper habuit; & Hellesetas ut hæreticos damnavit, quod dicerent id licere, modo fides in corde retineretur; & gravissimis poenis mulctabat eos, qui in persecutionibus fidem Christi negabant tantum exterius ad mortem acerbissimam vitandam. 3. Illa negatio exterior est mendacium perniciosum in re gravissima; & gravem injuriam Deo infert exterius protestando eum non esse, summè veracem. Item dedecus est Domini, quod servus dedignetur eum pro Domino fateri, & eo ipso negat ei cultum debitum.

Hinc Catholicus à quovis interrogatus de sua Religione peccaret graviter contra fidem 1. Negando se esse Christianum, vel Catholicum; quia negaret se veram Christi fidem tenere. 2. Respondendo se esse Turcam, vel Judæum aut Gentilem; quia hoc ipso negaret se esse Christianum. 3.

Di.